

ՂԵՐԱԴԱՐՁ Ի ՀԱՅՐԵՆԻՍ

(Թարգմանա-իւն)

"Մանկական սրտովդ դու առ մեզ կուգաս,
 "Եւ անմեղ հողովդ, իմ պանդուխտ տղան":
 Ինձ կը շնջէր՝ մէջէն անցնելիս՝
 Ընտանոն բարձրաբերձ հայրենեաց երկրիս:
 "Լի՞ է քո սիրտը առաջուայ սիրով
 "Առ քո մերձաւորն՝ խիստ աղէգորով"
 Ե յսպէս կը հնչէր հողմն հայրենեաց՝
 Չոյնակից դառած անտառին մայրեաց:
 "Հաստատ մնացիր քո այն սուրբ ուխտին՝
 Բարւոյն ծառայել մինչ ի ժամ վերջին,
 "Եւ ազատութեան ճշմարիտ ծարաւ
 Բերի՞ր դու քո հետ՝ աստ դէպի հարաւ":
 Կարկաչէր այսպէս մայրենի դետակ,
 Յառաջ սողալով կոհակ առ կոհակ:
 "Սիրտդ որդիական է՞ հաւատարիմ՝
 "Որոնց հեռուէն կերեւի շիրիմ՝
 "Միտք բերի՞ր արդեօք բանն աւանդական,
 "Որ ծնողք քեզ թողին մերձ ժամուն մահուան":
 Յորդ արտասուքք բղկեց աչքերէս,
 —Ո՛հ, իմ հայրենիք. հառաչեցի ես:

Ո՛հ, ձեր սուրբ կտակին չեմ եղել հաստատ,
 Մանկական սիրտս չէ այժմ հարադատ:
 Չը պահեցի ես միտք իմ անխարդախ,
 Փշոտ ճամբէքից փախայ վախէ վախ:
 Շեղուեցի նոյնպէս վե՛հ նպատակէն —
 Իմ սիրուն յոյսեր՝ ո՛ւր են այժմ, ո՛ւր են:
 Եւ լսեալ չկարեմ սրտալիր սիրել,
 Չեր վերջի խօսքը մտքիս չէ տիրել:
 Անշահ, սնտոխ, չնչին գործերից,
 Ես գրաւուելով՝ զբկեցայ ուժից,
 Հանդել է այժմ սրտիս վառ կայծը,
 Ազատութեան ծարաւ և բարւոյ խայծը,
 Կը դառնամ այժմ իմ մայրենի Հողը
 "Անպտուղ . . ." — ահա՛ իմ սրտի գողը:
 Ա՛խ, երբ կը նայեմ մեր տան հայրենի՝
 Սիրտս ու հողիս աղէխարշ կը ընի . . .
 Երբ միտ կը բերեմ՝ կորած ժամերս՝
 Երտօսք զղջման կ'այրէ այտերս:

Պ . Է . Ո . Գ . Ե . Ը .

ԲԱՐՈՅԱԿԱՆ

ԱՆՍՈՒԱԿ ՈՐԴԿԵՆ

(Ղարտաւանի Եւստորանի)

Ընչեւք հարուստ մեծատուն որ, հայր էր երկուց զաւակաց,
 Եւ լիսձեռն ընդ տրիւք միշտ զպիտոցս աղքատաց:
 Կրտսերագոյն որդի նորա բարուց զիպեալ ատելի,
 Հայր, տուր՝ ասե՛ր՝ որդւոյդ բաժին, զոր ինչ յընչեցդ անկանի:
 Երաստուելի որդւոյն իւրոյ չեկաց երբէք նա անլուր,
 Եւ հան բաժին արդարապէս զոր ինչ նմա անկանիւր:
 Ընցին աւուրք, մոլեգնութիւնքն որդւոյն չանցին զվայրկեան մի:
 Զիւր ամենայն բարձեալ վերջոյ՝ չուեաց յաշխարհ ՚ի հեռի:
 Անդ զամենայն ցրուեաց, եկեր, զինչսն վատնեաց հայրենի,
 Մինչև նքթեալ սիրտն զկոյր կարօտ աւուրն պարենի:
 Գիմեալ զդուրս բաղխեր այլոց ՚ի բաշխ հացին փշանաց,
 Սո՛վ հաւասար տիրէր երկրին, լսող չեղիտ թախծանաց: